

(Hubertien)

Lieve mensen, gemeente van Jezus Christus,

Vorige week hielden Pierre en ik de preek in de vorm van een gesprek over onze gedachten en gevoelens bij het afscheid van de Kandelaar, en we hebben toen al beloofd dat we dat gesprek vandaag zouden voortzetten.

We noemden toen Ruth die vertrok uit Moab, weg van haar ouders, haar familie en een onbekende toekomst tegemoet ging, samen met haar schoonmoeder. Een dappere keuze, zeker omdat Naomi, de lieflijke betekent haar naam, niet het meest opwekkende gezelschap was. Zei ze niet tegen de vrouwen in Bethlehem, noem mij maar Mara, want de Ontzagwekkende heeft mijn lot zeer bitter gemaakt... En toch gaat Ruth met haar mee.

Ook Abraham krijgt van God de opdracht alles achter te laten en te gaan naar een onbekend land. En ik zei het u vorige week al, wat een vertrouwen, moed en lef. Ook wij hebben vertrouwen, moed en lef nodig om een nieuwe start te maken. Samen zijn wij nu één gemeente in een voor ons allemaal vernieuwde kerk. Een nieuw begin.

Wat vindt jij van dat verhaal van Abraham, Pierre en zie jij daarin iets van een nieuw begin? Wat kunnen we van dat verhaal leren voor onze nieuwe start?

(Pierre)

Er zijn drie elementen in het verhaal die mij van belang lijken voor onze situatie. Allereerst dat vertrouwen, waar je het over hebt: moed en lef. Dat hebben we zeker nodig, maar hebben we het ook?

Abraham is in de Bijbel en de traditie vaak voorgesteld als een toonbeeld van vertrouwen, maar er zijn toch ook momenten waarop dat vertrouwen van hem maar erg wankel blijkt te zijn. Nico Ter Linden schrijft over hem zoiets als: had God niet beter een echte gelovige kunnen uitkiezen in plaats van deze aartstwijelaar? Maar gelukkig heeft God dat niet gedaan! Abraham is iemand die soms gelooft en vertrouwt en soms twijfelt, angstig is of wanhoopt. Misschien wel net als wij: 'ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp'. Maar af en toe is er dan toch die stem of een teken van boven dat hem vertrouwen geeft. Naar zulke tekens moeten ook wij blijven uitzien, en naar die stem moeten ook wij proberen te luisteren. De vraag is alleen: hoe?

(Hubertien)

Weet je Pierre, juist omdat Abraham zijn twijfels en vragen kent is hij mij ook dierbaar. Het mooie van de bijbel is voor mij juist dat God voor gewone mensen kiest. Soms verkeert een mens op de toppen van zijn geloof en soms in de diepste dalen, soms verkeer ik op de toppen, maar wellicht wel vaker in de dalen. Ik heb het daar moeilijk mee gehad, vond mezelf niet goed/gelovig genoeg. Maar ik heb geleerd dat door eerlijk te zeggen, dat je zelf ook niet alles weet, vragen kent, twijfels en onzekerheden kent, God lang niet altijd ervaart, dat je herkenbaarder voor mensen blijkt te zijn. Als ik echt teveel worstel, meestal met vragen rondom lijden en dood, zoek ik een praatpaal op. En ik roep het, en dat gebeurt meestal 's nachts als ik niet kan slapen, uit, net zoals in de Psalmen. God waar bent U toch, ik merk niets van U...en dan gebeurt het geregeld dat ik 's morgens wakker wordt met een flard van een lied in mijn hoofd of een Bijbeltekst. En dan kan ik er toch weer tegen. De kunst is dan om mezelf er bewust van te zijn, zie je wel Hubertien, God is er wel! Herken jij dat Pierre? En hoe doe jij dat?

(Pierre)

De vraag stellen is hem beantwoorden, denk ik. Als ik kijk naar getallen, statistieken, leeftijdpyramides en prognoses, dan zakt de moed me ook wel eens in de schoenen. Maar als ik kijk naar al het mooie werk dat in onze gemeente gebeurt in vieringen, bijeenkomsten, gesprekken, diaconaal en pastoraal werk, dan denk ik: dat heeft toch waarde, daar gebeurt iets wat niet verloren kan gaan. Het is maar net waarnaar je kijkt, en dan denk ik maar aan mijn naamgenoot Petrus, ook zo'n twijfelende geloofsheld: kijk je naar de golven, dan ga je kopje onder, kijk je naar Jezus, dan loop je over het water. Niet dat mij dat altijd lukt, maar de gedachte geeft me houvast.

(Hubertien) Daar zouden we nog wel langer over kunnen doorpraten, maar je had drie elementen uit het verhaal, zei je, waar we wat aan kunnen hebben. Wat is het tweede?

(Pierre)

Dat is iets wat me opeens opviel toen ik het vorige week in de dienst stond voor te lezen. Als Abram wegtrekt uit Haran, dan gaat hij niet alleen: hij neemt zijn vrouw mee en zijn neef, en al zijn bezittingen, zelfs slaven. Ik zie daar een symbool in. Als je ergens wegtrekt om een nieuw begin te maken, dan neem je je bagage mee: waardevolle ervaringen, vaardigheden en verworvenheden, hebbelijkheden en onhebbelijkheden. Als gemeente dragen wij ook zo'n bagage met ons mee, hoe nieuw deze kerk er vandaag ook uit mag zien. En ik ben wel benieuwd, Hubertien: hoe zou jij die bagage willen omschrijven?

(Hubertien)

Poe Pierre dat is best een lastige vraag. In ieder geval een groep enthousiaste en betrouwbare mensen. Een gemeenschap die uiterst divers is, een bonte stoet van mensen. Een warme groep mensen die je een hoop krediet geven, waarvan velen ook uitdelen en bereid zijn zich in te zetten. Een gemeente die mij alle ruimte heeft gegeven mijzelf te ontplooiën, veel bij te leren. Kortom mensen waarmee je kan lachen en huilen. En de Kandelaar functioneerde daarbij als een prettig, warm gebouw. En ach Pierre je kent veel van de mensen, zoals ik veel van de mensen van hier ken, net zo'n soort gemeenschap volgens mij, nu zijn we één in een vernieuwd kerkgebouw, waarvan ik van harte hoop dat het een prettige, veilige plek wordt voor heel veel mensen, groot en klein. Is de bagage van de gemeente van de Salvatorkerk vergelijkbaar?

(Pierre)

Natuurlijk! Als het erop aankomt, verschillen we niet zo heel veel van elkaar, en bij de eerste toenadering tussen onze beide gemeenten vond ik het verrassend dat zoveel mensen elkaar toch wel bleken te kennen. Maar elke kerkelijke gemeente heeft nu eenmaal ook zijn eigen DNA. Het samengaan van twee gemeenten is volgens mij net zoiets als twee mensen die een tijdlang verkering hebben en dan gaan samenwonen: dat kan heel mooi zijn, maar het is vaak óók het moment dat het een beetje gaat botsen en schuren en de kunst is dan om elkaars eigenaardigheden te leren accepteren. De erfenis van de Salvatorgemeente zou ik omschrijven als: warm, tolerant, muzikaal, creatief, pragmatisch en divers, al zijn er vast mensen die dat heel anders beleven. Hoe dat ook zij, we leggen onze bagage naast elkaar: uw volk is

mijn volk, uw God is mijn God, uw bagage is mijn bagage, de mooie dingen en ook de minder mooie...

(Hubertien)

Pierre, dat heb je mooi gezegd zo....nu je beide gemeenten zo samenvoegt heb je een prachtig divers geheel. Een groot boekje met bloemen in alle kleuren, soorten en maten. Of zoals het lied van Ruth zingt 'een maaiveld in het morgenlicht'. En dan hoop ik van harte dat we op een gegeven moment voluit kunnen zeggen: 'Geborgen in ons ik-en-Gij wordt trouw en vriendschap steeds meer waar. Zo sta ik voor Jouw Aangezicht'. Ik zou nu wel amen willen zeggen, maar je had ook nog een derde punt?

(Pierre)

Ja, dat is dat altaar dat Abram bouwt in het nieuwe land. Je zou kunnen zeggen dat dat het moment is waarop hij zich echt gevestigd heeft: het nieuwe land is niet meer alleen wat hij daar aantreft, maar ook wat hij er zelf aan toevoegt. Een huis wordt pas je thuis als je erin gaat leven, het inricht op een manier die bij jou past, er herinneringen opbouwt. Zo zal deze gloednieuwe oude kerk pas ONZE kerk worden als we erin gaan leven: de lofzang gaande houden, elkaar ontmoeten, lief en leed met elkaar delen op deze plek. Ook voor Ruth en Naomi ging het leven verder in het land dat voor Ruth nieuw was en voor Naomi oud en vertrouwd, maar toch anders dan voorheen.

(Hubertien)

O ja totaal anders, omdat Naomi heel anders was dan voorheen, alleen al vanwege het gezelschap van Ruth. Als je het boekje verder leest zie je Naomi als het ware meer glans op haar gezicht krijgen, ze wordt weer vrolijker. Je zou ook kunnen zeggen dat ze het verdriet om het verlies van haar man en jongens een plek weet te geven, natuurlijk het is er altijd, het gaat als een schaduw met haar mee, maar het heeft niet meer de overhand. En ik hoop van harte dat wij als gemeente uiteindelijk het verlies van de Kandelaar een plek kunnen geven. Natuurlijk het is er, het gaat als een schaduw met ons mee, maar ik hoop dat het uiteindelijk niet meer de overhand heeft, dat we ons hier thuis voelen met elkaar en samen met elkaar de gemeente opbouwen. Samen besluiten nemen, samen vieren, samen, hopelijk al snel, de lofzang gaande houden, samen verder bouwen aan de gemeente, op deze plek, in deze buurt en in het vertrouwen dat God ons nooit loslaat.

Of met de woorden van de bloemschikking:

Als maiskorrels
zijn we neer geplant
in een gemeenschap

Uit die grond
mogen wij groeien
reikhalzend naar de zon
slurpend aan het Licht

Dat Gods Licht over ons mag blijven schijnen en dat we dat ook mogen ervaren.
Amen